

Introductie

Vertel vooraf nog niets over de boeken zelf.
Lees de fragmenten voor en laat je leerlingen eventueel meelesen.

Mijn nacht met Vedder BUDDY TEGENBOSCH

Fragment uit Mijn nacht met Vedder van Buddy Tegenbosch
Pagina 5 t/m 12: de proloog en het eerste hoofdstuk.
In dit fragment maak je kennis met Noor, Vedder en Jackie.

Voorlezen:

ca. 5 minuten Lees het bijgevoegde fragment voor.

Bespreken van de vragen bij het fragment:

ca. 10 minuten Bespreek onderstaande vragen met je leerlingen.

Maak duidelijk dat de antwoorden persoonlijk zijn, en dus per persoon zullen verschillen.

Heeft iedereen hetzelfde idee? Of verschillen jullie ideeën van elkaar?

1. Wat denk jij dat Noor en Vedder gaan doen? Waardoor denk je dat?
2. Over welk personage zou je meer willen weten? Hoe komt dat?
3. Noor voelt zich niet zichzelf. Wat zou er aan de hand kunnen zijn? Denk aan het antwoord dat ze zou willen geven op de vraag: 'Je hebt nog twee dagen te leven. Wat zou je doen?'.

Tip: Mijn nacht met Vedder is als luisterboek ook beschikbaar via Spotify.

INTRODUCTIELES BIJ MIJN NACHT MET VEDDER EN CTRL-A

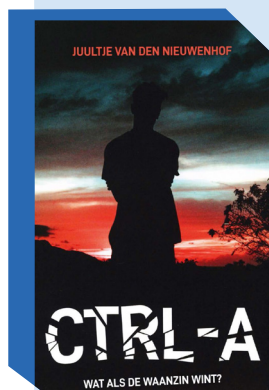
DOOR NICKY DE BOER – LEZENSLESSEN

DOELGROEP:

VMBO ONDERBOUW

DUUR:

CA. 80-100 MINUTEN

CTRL-A JUULTJE VAN DEN NIEUWENHOF

Fragment uit CTRL-A van Juultje van den Nieuwenhof
Pagina 5 t/m 14: het motto, de proloog en het eerste hoofdstuk.

Voorlezen motto en proloog en het bespreken van de vragen:

5 minuten Lees eerst het motto en de proloog voor en stel onderstaande vragen aan je leerlingen.

1. Wat is je indruk van de ik-persoon?
2. Wat gebeurt er volgens jou in dit fragment?

Voorlezen van het eerste hoofdstuk:

ca. 5 minuten

Bespreken vragen:

ca. 10 minuten Lees nu het eerste hoofdstuk en deel met je leerlingen dat dit hoofdstuk verteld wordt vanuit het perspectief van Robin.

Beantwoord de volgende vragen met elkaar:

1. Wat valt je op aan dit fragment?
2. Hoe komt Robin op jou over? Kun je een voorbeeld noemen om dit te onderbouwen?
3. Wat denk jij: Is Robin ook in het eerste fragment de ik-persoon? Hoe komt het dat je dat denkt?

De boeken

5 minuten *Vertel nu iets meer over de boeken en laat de boeken ook zien.*

Mijn nacht met Vedder is geschreven door Buddy Tegenbosch. Het verhaal wordt verteld door Noor.

Lees de achterkant van het boek voor:

Het is midden in de nacht wanneer Vedder op het slaapkamerraam van Noor klopt om haar mee te nemen op een roadtrip op zijn Harley. Noors vader is onlangs overleden en ze weet niet goed hoe ze met dit verlies om moet gaan. Vedder ziet dit en besluit iets voor haar te doen. Natuurlijk doet hij dit op een manier die alleen hij kan bedenken.

Tijdens de roadtrip leert Noor niet alleen Vedder, maar ook zichzelf beter kennen. En hoewel de twee nogal van elkaar verschillen, ontstaat er een hechte vriendschap. Het wordt een nacht om nooit te vergeten.

CTRL-A is een thriller, geschreven door Juultje van den Nieuwenhof. In CTRL-A wisselt het perspectief. Naast Robin delen ook Appie en mevrouw van Erven wat zij zien, beleven en denken.

Lees de achterkant van het boek voor:

Robin lijkt een normale jongen uit 4 havo. Op school gaat alles goed en hij brengt veel tijd door met zijn vriendinnetje Elin en zijn beste vriend Appie. Het lukt hem bijna om alles verborgen te houden, tot mevrouw Van Erven, zijn irritante mentor, besluit zich ermee te gaan bemoeien. Ook Elin en Appie krijgen het idee dat er iets met Robin aan de hand is. Hij liegt over waar hij geweest is en heeft steeds vaker agressieve uitbarstingen. En waarom worden ze eigenlijk nooit bij hem thuis uitgenodigd? Maar als ze te dicht bij de waarheid komen, zouden ze daar nog wel eens spijt van kunnen krijgen...

Heb je de boeken gelezen? Deel dan ook over jouw leeservaring.

Afsluiting eerst lesuur

Je kunt ervoor kiezen om de introductie hierbij te laten, of je gaat een volgend lesuur aan de slag met een vergelijking tussen de fragmenten. Hierdoor worden leerlingen zich bewust van een aantal kenmerken van de verhalen, waarna ze nadenken over hun persoonlijke voorkeur.

Heb je weinig tijd? Dan kun je de vergelijking eventueel overslaan en leerlingen direct laten nadenken over hun persoonlijke voorkeur of hen hier thuis mee aan de slag laten gaan. Vraag wel wie naar aanleiding van het lezen en bespreken van deze fragmenten in een van de boeken verder wil lezen. Zo leer jij de leesvoorkeuren van je leerlingen beter kennen en kun je, indien mogelijk, het boek direct aan de leerling meegeven.

Geef je een blokuur les?

Ga je verder met het tweede deel van deze les en geef je een blokuur les? Dan kun je direct verder gaan met het tweede deel van deze les.

Ga je de volgende les verder?

Dan kun je je leerlingen eventueel vragen om het fragment thuis nog een keer voor zichzelf te lezen. Welke vragen komen bij hen op tijdens het lezen? Waar willen ze meer over ontdekken?

Geef je twee losse lessen?

Fris het geheugen op met een korte samenvatting van de vorige les of vraag een leerling dat te doen.

Heb je huiswerk opgegeven?

Bespreek dan kort de vragen waar de leerlingen mee zitten.

5 minuten *Vertel je leerlingen dat je naar verschillende onderdelen van het verhaal kunt kijken om te bepalen of je verder wilt lezen.* Wat vind je van de personages? Is het verhaal spannend en wil je ontdekken wat er is gebeurd? Of ben je vooral nieuwsgierig naar wat de personages gaan meemaken? En op wat voor manier en door wie wordt het verhaal verteld?

Vergelijking

10-15 minuten *Klassikale bespreking*

5-10 minuten *Individuele uitwerking*

Hieronder vind je bij drie onderwerpen een aantal vragen. De eerste vragen bespreken jullie klassikaal voor beide fragmenten. Bij ieder onderwerp wordt ook naar de eigen mening gevraagd. Deze noteren de leerlingen nadat jullie de onderwerpen klassikaal hebben besproken.

1. Personages

Worden de personages voorgesteld aan de lezer? Of zijn ze er gewoon? Hoeveel weet je van de personages?

Eigen mening: Wat vind jij zelf het prettigste?

2. Vertelperspectief

Wie vertelt het verhaal in deze fragmenten? En wat voor indruk krijg je van de verteller?

Eigen mening: Vind je hem of haar betrouwbaar overkomen? Denk je dat dit invloed heeft op de manier waarop jij het verhaal leest?

3. Spanning

Hoe bouwt de schrijver de spanning in het verhaal op? Waardoor wil je doorlezen?

Eigen mening: Noem een voorbeeld uit een van deze fragmenten dat jou nieuwsgierig maakt naar de rest.

Jouw voorkeur

10 minuten *De leerlingen beantwoorden de volgende vragen individueel.*

Misschien heb je al een voorkeur voor een van deze boeken. Misschien dacht je het ene boek te willen lezen maar is het andere boek door jullie bespreking ook interessant geworden?

Deze vragen helpen je om daar verder over na te denken:

1. Wat vind je interessant aan Mijn nacht met Vedder? En wat aan CTRL-A?
2. Is er ook iets wat je minder aanspreekt aan deze boeken?
3. Schrijf voor beide verhalen op wat jij graag zou willen ontdekken.
4. Kijk nu naar je antwoorden. Naar welk boek ben je het meest nieuwsgierig? Geef aan waardoor dit komt.

Afsluiting

5-10 minuten *Sluit de les af door bovenstaande vragen te bespreken.*

Inventariseer wie verder zou willen lezen in een van de boeken. Laat leerlingen vertellen waarom wel of niet. Hier haal je zelf waardevolle informatie uit, waarmee je je leerlingen op een later moment een nieuwe boekentip kunt geven.

Deze introductieles is ontwikkeld i.s.m. Lezenslessen.

Lezenslessen biedt onderbouwdocenten Nederlands inspiratie en ondersteuning voor het leesonderwijs. Op [Lezenslessen.nl](https://lezenslessen.nl) vind je boekentips, lesmateriaal bij specifieke boeken, blogs over leesonderwijs en kun je je gratis inschrijven voor Boek van de Maand.

Mijn nacht met Vedder

BUDDY TEGENBOSCH

Fragment uit Mijn nacht met Vedder van Buddy Tegenbosch

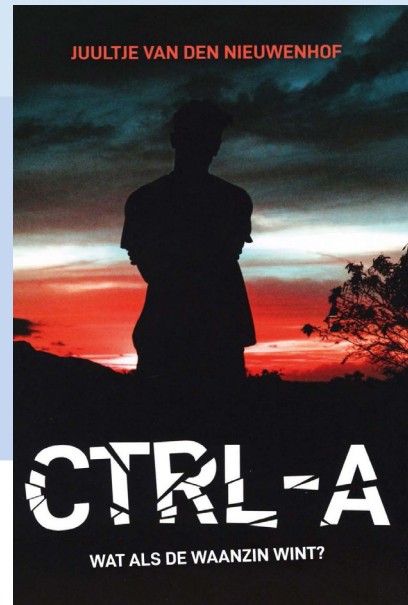
Lees samen pagina 5 t/m 12: de proloog en het eerste hoofdstuk.

In dit fragment maak je kennis met Noor, Vedder en Jackie.

Bespreek de volgende vragen met elkaar.

Heeft iedereen hetzelfde idee? Of verschillen jullie ideeën van elkaar?

1. Wat denk jij dat Noor en Vedder gaan doen? Waardoor denk je dat?
2. Over welk personage zou je meer willen weten? Hoe komt dat?
3. Noor voelt zich niet zichzelf. Wat zou er aan de hand kunnen zijn? Denk aan het antwoord dat ze zou willen geven op de vraag 'Je hebt nog twee dagen te leven. Wat zou je doen?'.

CTRL-A

JUULTJE VAN DEN NIEUWENHOF

Fragment uit CTRL-A van Juultje van den Nieuwenhof

Lees samen pagina 5 t/m 8: het motto en de proloog.

Ga in gesprek over de onderstaande vragen:

1. Wat is je indruk van de ik-persoon?
2. Wat gebeurt er volgens jou in dit fragment?

Lees samen pagina 8 t/m 14: het eerste hoofdstuk.

Dit hoofdstuk wordt verteld vanuit het perspectief van Robin.

Beantwoord de volgende vragen met elkaar:

1. Wat valt je op aan dit fragment?
2. Hoe komt Robin op jou over? Kun je een voorbeeld noemen om dit te onderbouwen?
3. Wat denk jij: Is Robin ook in het eerste fragment de ik-persoon? Hoe komt het dat je dat denkt?

Vergelijking

Hieronder vind je bij drie onderwerpen een aantal vragen. De eerste vragen bespreken jullie klassikaal voor beide fragmenten. Bij ieder onderwerp wordt ook naar jouw eigen mening gevraagd. Deze noteer je hieronder nadat jullie de onderwerpen klassikaal hebben besproken.

1. Personages

Worden de personages voorgesteld aan de lezer? Of zijn ze er gewoon? Hoeveel weet je van de personages?

Eigen mening: Wat vind jij zelf het prettigste?

Mijn nacht met Vedder:

CTRL-A:

2. Vertelperspectief

Wie vertelt het verhaal in deze fragmenten? En wat voor indruk krijg je van de verteller?

Eigen mening: Vind je hem of haar betrouwbaar overkomen? Denk je dat dit invloed heeft op de manier waarop jij het verhaal leest?

Mijn nacht met Vedder:

CTRL-A:

3. Spanning

Hoe bouwt de schrijver de spanning in het verhaal op? Waardoor wil je doorlezen?

Eigen mening: Noem een voorbeeld uit een van deze fragmenten dat jou nieuwsgierig maakt naar de rest.

Mijn nacht met Vedder:

CTRL-A:

Jouw voorkeur

Misschien heb je al een voorkeur voor een van deze boeken. Misschien dacht je het ene boek te willen lezen, maar is het andere boek door jullie bespreking ook interessant geworden?

Deze vragen helpen je om daar verder over na te denken:

1. Wat vind je interessant aan Mijn nacht met Vedder? En wat aan CTRL-A?

Mijn nacht met Vedder:

CTRL-A:

2. Is er ook iets wat je minder aanspreekt aan deze boeken?

Mijn nacht met Vedder:

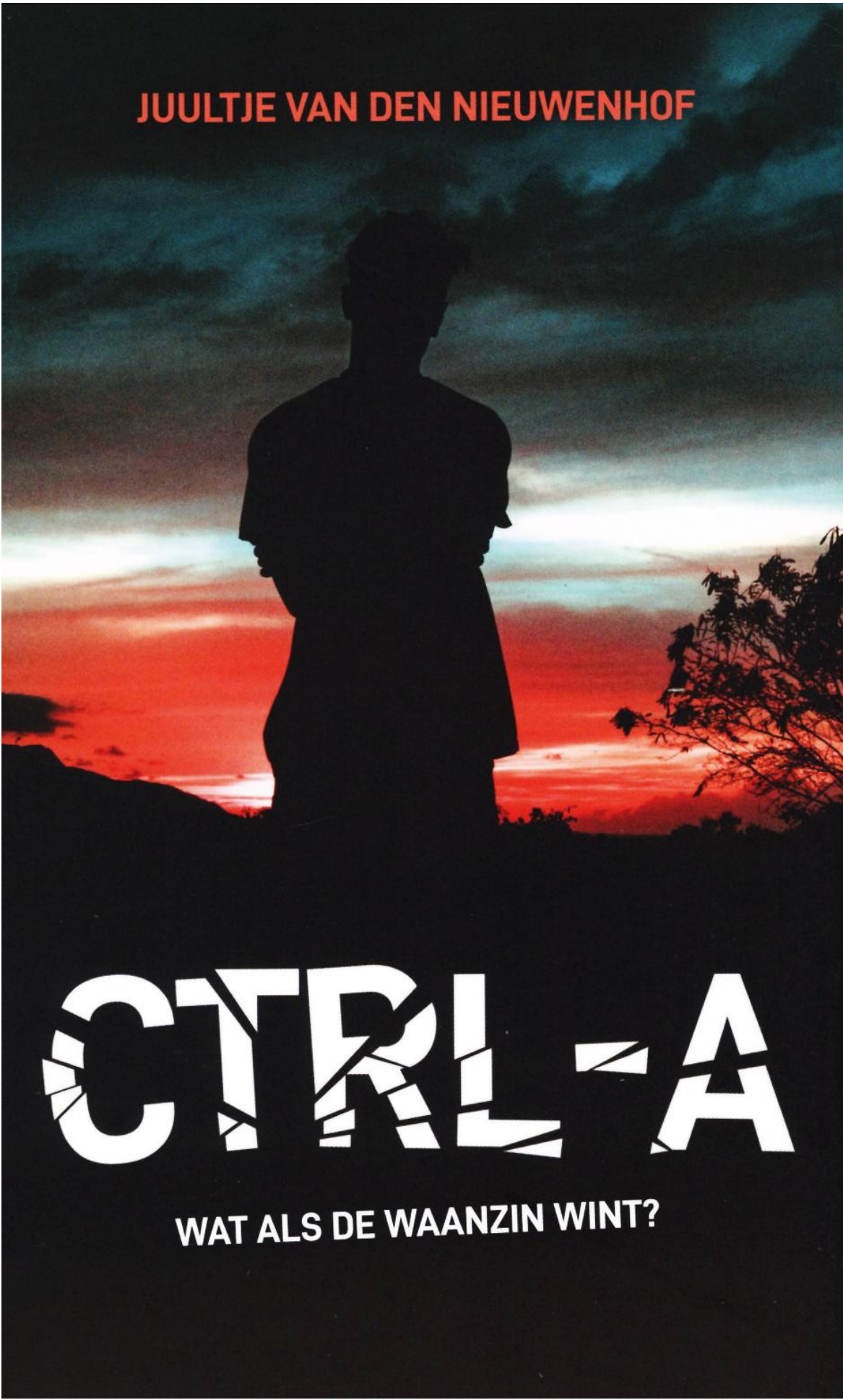
CTRL-A:

3. Schrijf voor beide verhalen op wat jij graag zou willen ontdekken.

Mijn nacht met Vedder:

CTRL-A:

4. Kijk nu naar je antwoorden. Naar welk boek ben je het meest nieuwsgierig? Geef aan waardoor dit komt.

The poster features a silhouette of a person standing with their back to the camera, looking out over a landscape at sunset. The sky is a mix of dark, moody blues and oranges, with a bright light source on the horizon. The person's silhouette is dark and solid. The overall mood is contemplative and mysterious.

JUULTJE VAN DEN NIEUWENHOF

CTRL-A

WAT ALS DE WAANZIN WINT?

I'm the trouble starter

I'm the fear addicted

I'm a firestarter

You're a firestarter

I'm a firestarter, twisted firestarter'

Firestarter – The Prodigy

Het is 12 februari.

Het huis is een tussenwoning. Groot genoeg voor wie erin wonen, maar niet zo groot dat je je volledig terug kunt trekken zonder dat iemand het merkt en er vragen over stelt. Vier mensen wonen er. Of eigenlijk woonden, moet ik zeggen. Verleden tijd.

In de verte hoor ik een meisjesstem een liedje zingen. Is het mijn verbeelding of is het echt zo gebeurd? Ik vraag het me nog steeds af. Het is een bekend nummer. Ik heb het al zo vaak op de radio gehoord en nu hoor ik het steeds opnieuw in mijn hoofd.

*'They, they gonna see us from outer space
Light it up, like we're the stars of the human race
And we're gonna let it burn, burn, burn, burn
We're gonna let it burn, burn, burn.'*

De stem is hoog en lief, alsof het een klein meisje is dat het liedje zingt, maar haar Engels is zo onberispelijk, dat ze zeker wat ouder

moet zijn. Het klinkt een beetje vals en hees, maar het raakt me tot in mijn ziel.

Ben ik het zelf en hoor ik mijn eigen stem vervormd terug?

Het huis brandt. De aanblik van de vlammen die aan de stenen likken is totaal anders dan de beelden die je kent uit series en films. Binnen enkele minuten is er niks meer over van wat ooit een veilige, warme plek was. Alsof het letterlijk een huis van kaarten is dat in elkaar zakt als je een keer blaast.

Overal is rook en vuur en zelfs op afstand is het adembenemend. Als je niet beter weet, zou je denken dat er allemaal mensen in de vlammen aan het dansen zijn, zo wordt je zicht vertroebeld.

De zwaailichten van de brandweerwagens geven een koud, blauw schijnsel op het rijtje huizen. Het maakt de bleke gezichten van de burens die allemaal in hun pyjama buiten staan nog witter. Hun kinderen tegen zich aan klemmend, hun kraag over hun neus trekkend tegen de stank, rook en vuile lucht, en vooral met grote ogen van angst en ongeloof.

Een schreeuw klinkt boven al het lawaai uit. De angst is doodsangst geworden.

Er wordt iemand naar buiten gesleept en er duiken meteen twee hulpverleners bovenop. Leeft de persoon nog? Er komt rook van het lichaam af, alsof het een biefstuk is die net van de barbecue komt.

Ik draai me om en loop weg.

Zo is het hoe ik het me vandaag herinner.

ROBIN

Ja, dan moet u dat maar lekker doen,' mompel ik, terwijl ik met mijn mobiel tegen het schoolbankje aan tik.

Een, twee, drie, vier...

Mijn mentor slaakt een diepe zucht.

Vijf, zes, zeven...

'Robin, je weet toch dat ik je alleen maar wil helpen?' zegt mevrouw Van Erven. Haar stem is zacht en lief, maar voor mij is er op dit moment geen irritanter geluid te bedenken.

Nu kan ik weer opnieuw beginnen. Ik werp een snelle blik op de felgroene softcover van mijn iPhone en begin weer met de telefoon tegen het tafeltje te tikken.

Een, twee, drie, vier...

Ik focus me op het zachte geluid, misschien dat ik het nét haal tot twaalf voor mijn mentor weer een nieuwe vraag stelt. Ik kan niet sneller tikken of tellen, want dan is het niet goed.

Acht, negen, tien, elf...

‘Robin?’

Kut.

‘Dit is dus precies wat ik bedoel. Ik zie aan je dat het niet goed gaat en ik wil het daar met je moeder over hebben.’ Mijn ogen schieten zenuwachtig omhoog, maar ik sla ze meteen weer neer. Niet mijn moeder!

Mevrouw Van Erven zucht nogmaals, ze rolt haar bureaustoel dichter naar me toe en dwingt me om haar aan te kijken.

Even ben ik bang dat ze een hand op mijn schouder gaat leggen, ik moet er niet aan denken. Ze bedoelt het goed, maar ze moet me met rust laten. Ik heb niks aan die bemoeizucht, ik weet zelf prima wat ik doe.

Mijn blik haakt zich vast in de hare en voor een moment lijkt het alsof we als een stel kleine kinderen een staarwedstrijd doen. De eerste die wegstijgt is af. En dat zal ik niet zijn.

Ik trek mijn wenkbrauwen omhoog en zak een beetje onderuit op de houten stoel in het lokaal. Ik weet dat ik enorm brutaal en ongeïnteresseerd overkom, maar dat interesseert me niks.

Je kunt je mobiel ook tegen haar hoofd kapotslaan. Of je pakt die pen waar ze de hele tijd zo irritant mee zit te spelen en ramt die in haar oog.

De docent geeft op en kijkt als eerste weg, ik wist het wel. Ze is nog jong, onervaren en heeft geen flauw idee wat ze met mij aan moet. Zenuwachtig plukt ze een niet-bestaand stofje van haar spijkerbroek en ik zie haar hart in haar keel kloppen. Ze lijkt ineens

nog jonger dan ze is en weet duidelijk niet meer wat ze moet zeggen. Ik heb geen medelijden met haar, want ze moet leren dat ik niet zomaar te helpen of te corrigeren ben. Ik bepaal zelf wel wat ik doe en niemand valt me lastig, behalve zij, en daar moet ze mee ophouden.

Je kunt je twee duimen in het kuiltje van haar hals leggen en op die manier haar keel dichtknijpen.

In het juiste tempo tik ik met het groene voorwerp in mijn rechterhand twaalf keer tegen de onderkant van het tafeltje. Rust. Voor even.

‘Mevrouw Van Erven,’ zeg ik kalm. ‘Het komt allemaal goed.’

Een hard, krassend geluid klinkt door het lokaal terwijl ik mijn stoel bewust lomp naar achteren schuif over het linoleum. Ik sta op en pak mijn tas. Mevrouw Van Erven deinst achteruit. Vergis ik me nou of is ze een beetje bang voor me? Ze schraapt haar keel, maar zegt niks meer. Ze kijkt me zelfs niet eens meer aan en begint nogal chaotisch haar gele schoudertas in te pakken.

Met grote passen loop ik naar de deur. Ik moet me inhouden om hem niet met een klap achter me dicht te gooien, dus ik grijp de klink stevig vast en dwing mezelf de rust te bewaren.

Zou ze mijn ma nou gaan bellen of niet? Ik schrok ervan, want ik ben op school altijd uit de schijnwerpers gebleven, waardoor ze nooit een zorgelijk of boos telefoontje heeft gekregen van een van mijn leraren. Ook – en vooral – van mijn moeder hoef ik geen bemoeienis. Tegelijkertijd weet ik dat het haar eigenlijk weinig

boeit, dat ik haar weinig boei, dus dan hoeft het mij toch ook niet uit te maken? Ik haal mijn schouders op en verlaat het lokaal.

De ruiten dreunen alsnog in de sponningen van de houten deur als ik hem sluit, al doe ik het zo rustig mogelijk. Met zo'n oud schoolgebouw kraakt en piept alles.

Ik moet opschieten als ik Tom nog wil zien. Hij was volgens mij net zo laat uit als ik, dus misschien is hij al wel naar huis toe. Maar ik heb zijn pillen nú nodig en ik weet zeker dat hij ze me kan geven.

'Hé!' Mijn voet blijft ergens achter haken en ik moet moeite doen om op mijn benen te blijven staan.

'Man, wat bleef jij lang weg! Wat moest die chick van je?'

Appie zit op zijn tas op de grond met zijn rug tegen de muur, zijn dunne benen languit voor zich uitgestrekt. Hij heeft de moeite niet eens genomen om ze in te trekken toen ik het lokaal uit kwam. Met zijn eeuwige brede glimlach steekt hij zijn hand uit, zodat ik hem overeind kan helpen.

'Ach, zeuren natuurlijk, zoals die docenten nou eenmaal altijd doen. Ik had die literatuurtoets echt vernacheld, dus ze wilde weten waarom ik niet geleerd had,' lieg ik.

Appie hoeft niet te weten dat onze mentor zich zorgen maakt om mij. Dadelijk gaat hij zich ook nog druk maken en daar heb ik absoluut geen trek in.

'Die toets was een makkie! Ik had daar een 8,3 voor,' zegt Appie vrolijk.

‘Thanks, man, nou voel ik me een stuk beter met mijn onvoldoende. Van Erven is denk ik gewoon verliefd op jou. Wat zei ze nou laatst? “Abdelkarim, heb je een nieuw kapsel? Je lijkt wel een bekende voetballer!”’, doe ik haar stem overdreven na. Ik knipper uitgebreid met mijn ogen om mijn woorden kracht bij te zetten en werp mijn beste vriend een kushandje toe.

Appie geeft me lachend een duw, hij heeft er een hekel aan als ik zijn volledige naam gebruik. Dat doet bijna niemand, behalve zijn ouders. Zelfs de meeste leraren noemen hem gewoon Abdel of Appie. Mevrouw Van Erven is de enige die de naam Abdelkarim uitspreekt alsof het de titel van een gedicht is.

‘Kom, we gaan een kapsalon chappen op de Kruisstraat.’ Appie trekt me aan de mouw van mijn hoody mee richting de uitgang van het gebouw.

Shit, en Tom dan? Zal ik een smoesje verzinnen dat ik om wat voor reden dan ook onmiddellijk naar huis moet?

Nee, daar trapt Appie niet in. Hij weet echt wel dat ik er nooit om sta te springen om na school meteen naar huis te gaan.

Hij ziet dat ik twijfel.

‘Anders kan ik ook mee naar jouw huis, dan maken we daar wat?’ stelt hij aarzelend voor.

Nee!

Appie is nog nooit bij mij thuis geweest, en Elin ook niet, en dat wil ik graag zo houden, ook al oppert hij regelmatig het idee om mijn moeder en broer te ontmoeten en bij mij te chillen. We zijn

inmiddels al ruim een half jaar goed bevriend en ik ben al vaak bij hem blijven eten, dus ik zal er op een dag niet meer onderuit kunnen om hem het gevoel te geven dat hij ook welkom is bij ons, maar voorlopig kom ik nog weg met smoesjes. Of niet, maar dan accepteert hij blijkbaar dat ik het niet anders wil.

‘Nee joh, ik moest even nadenken, omdat dat klotewerkstuk van Beeldende Vorming morgen af moet zijn, maar we gaan gewoon lekker voor die kapsalon!’ Ik tover een glimlach op mijn gezicht. ‘Even Elin appen dat ik haar straks bel.’

Appie maakt plagend kinderachtige kusgeluidjes. Ik rol met mijn ogen en stuur snel een appje naar mijn vriendin.

‘Klaar!’ zeg ik en ik stop mijn telefoon in mijn jaszak.

Appie duwt tevreden de grote deur naar buiten open. ‘Mooi! Ik trakteer!’

Voor de twaalfde keer gooi ik mijn tas van de ene naar de andere schouder en probeer te ontspannen.

Dan maar hopen dat ik Tom straks thuis zie. Ik heb het nodig.

Context is alles.

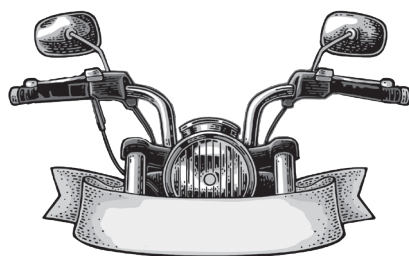

BUDDY TEGENBOSCH

DE AUTEUR VAN **MATCH**

BEST OF YA

XS

Hoewel ik expres mijn raam op een kiertje had laten staan en aangekleed onder de dekens lag te wachten, schrok ik me kapot toen er op de ruit werd geklopt. Ik had getik van steentjes verwacht, een lichtsignaal, desnoods een kreet, maar geen geklop.

Ik gleed uit bed, maar voordat ik bij het raam was, zwaaide het al open en stapte Vedder mijn kamer in. Ik herkende hem nauwelijks, hij had een doek om zijn hoofd geknoopt en droeg een donkere bril. ‘Mag ik de dame uitnodigen?’ Hij deed een stap in mijn richting en stak zijn hand uit.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Is dat een zonnebril?’ ‘Scherp,’ antwoordde hij terwijl hij de bril omhoog schoof.

‘Het is nacht,’ zei ik.

‘Wederom scherp.’ Vedder hield zijn arm nog steeds naar me uitgestoken. ‘Kom. De duisternis wacht op ons.’

‘Hoe ben je naar boven gekomen?’ vroeg ik.

‘Regenpijp.’

‘En je verwacht dat ik naar beneden ga klimmen?’

‘Geenszins,’ antwoordde Vedder. ‘U gaat de sprong in het diepe wagen.’

Ik keek hem ongelovig aan. ‘Je wil dat ik uit mijn slaapkamerraam spring? In het donker? En dat terwijl ik nachtblind ben?’ Dat laatste was niet waar, maar ik ging niet zomaar doen wat hij zei.

‘Dat is inderdaad de bedoeling. Maar vrees niet. Ik heb voorzorgsmaatregelen getroffen.’

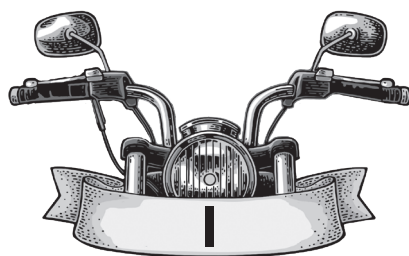
‘Ik geloof niet dat me dat geruststelt.’

Vedder zakte op een knie: ‘Lieve Eleonora, laat mij deze nacht uw begeleider zijn. Ik zal u niet teleurstellen.’

Vedder was geen foute jongen, hij was geen player of leugenaar. Hij had geen verkeerde vrienden, gebruikte geen drugs en was niet agressief. En toch wist ik zeker dat mijn moeder niet blij zou zijn als ik met hem thuis zou komen. Vedder zocht de grenzen op. ‘Dat kunnen we beter niet doen,’ was een zin die niet snel uit zijn mond zou komen.

Ik legde mijn hand in die van Vedder.

Een brede lach verscheen op zijn gezicht.

Het was allemaal begonnen met Jackie, zoals het meeste in mijn leven begon met Jackie. Maar deze keer was het niet met haar geëindigd. Het was geëindigd met Vedder. En dat maakte nogal een verschil.

Jackie en ik waren al vriendinnen vanaf de peuterspeelzaal. Tot nu toe hadden we zo'n beetje alles samen gedaan: we gingen naar dezelfde school, naar dezelfde turnvereniging, hadden dezelfde vriendengroep en deelden hetzelfde gevoel voor humor. Ik kan me gewoon niet herinneren dat ze er niet was. En als we even niks te doen hadden, bedachten we plannen. Plannen die we nooit uitvoerden, omdat we ook wel snapten dat ze niet uit te voeren wáren. Wat als we vanmiddag het vliegtuig naar New York zouden nemen? Of als we vannacht met mijn moeders BMW een stuk op de snelweg zouden gaan rijden? Hoe zou

het voelen om op het dak van een rijdende trein te liggen?

We bedachten de gekste dingen en namen ons voor om ze ook daadwerkelijk uit te voeren. En daar bleef het dan bij.

Dit jaar speelde Jackie het spel vaker dan ooit, misschien omdat ze me wilde opbeuren, of gewoon omdat dit schooljaar nog saaier was dan alle jaren ervoor. School. Onderwijs. Ik begreep het niet. Het was alsof ze allemaal onderwerpen voor je bij elkaar gezocht hadden waarvan ze zeker wisten dat je er in de rest van je leven niks aan had. Goed. Ik snapte best dat het handig kon zijn om iets van biologie of geschiedenis te weten, maar waarom behandelden ze tegelijkertijd geen vragen die er echt toe deden? Vragen zoals:

Wat moet je doen als je in de put zit?

Als je niet kunt slapen?

Als je ergens niet over kunt praten omdat je zeker weet dat toch niemand je begrijpt?

Antwoorden op dat soort vragen leken me net iets belangrijker dan de Slag bij fokking Nieuwpoort. Maar goed, mij vroegen ze niks.

Het was tijdens wiskunde dat Jackie me een appje stuurde:

Je hebt nog twee dagen te leven. Wat zou je doen?

Jij eerst, antwoordde ik. Ik had de laatste tijd weinig zin in het spelletje, zoals ik eigenlijk de laatste tijd nergens

echt zin in had, maar Jackie bedoelde het goed en ik kon haar niet altijd afkappen. Ze reageerde meteen. En dat moest ook, want als je ging zitten nadenken, was de lol eraf. Haar antwoord bezorgde me de slappe lach. En een enkeltje conciërge.

Het bed in duiken met Sven, *appte* ze.

Jackie had verkering. Al een paar maanden. Maar niet met Sven.

Ik zat vijf minuten in de kantine toen Jackie aanschoof. 'Ben je er ook uit gestuurd?' vroeg ik.

'Nee, ik ben zelf *gegaan*.'

'Hoezo, zelf *gegaan*?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik heb mijn spullen in mijn tas gestopt, ben opgestaan en de klas uit gelopen.'

Ik keek haar verbijsterd aan. 'En wat zei Postma?'

'Niks. Voordat hij het in de gaten had, was ik de deur al uit.'

Ik hoefde niet te vragen waarom ze was *gegaan*. Ook Jackie was geen fan van Postma. 'Dank je,' zei ik.

'Waarvoor?'

'Voor die slappe lach van daarnet. Het was even geleden.' Eerlijk gezegd kon ik me niet herinneren wanneer ik voor het laatst hardop had gelachen.

Jackie friemelde aan haar tas. Het leek alsof ze iets wilde

zeggen, maar ze zweeg. ‘En wat zou jij doen?’ vroeg ze na een poosje.

Ik begreep meteen wat ze bedoelde. Wat zou ik nog willen doen in mijn leven? Wat stond er op mijn bucketlist? Natuurlijk had ik zo’n lijstje gehad, en natuurlijk hadden daar van die standaarddingen op gestaan. Weet ik veel: parachutespringen, een nacht stappen in Amsterdam, een helikopter besturen, overnachten in de Ikea. Maar dat boeide me allemaal niet meer. Er was maar één ding dat ik echt zou willen, en daarvoor was geen plaats op zoiets als een bucketlist.

Ik zag het ongeduld in Jackies ogen. Ik moest snel antwoorden. *Als je ging nadenken was de lol eraf.*

‘Ik zou ervoor willen zorgen dat ik niet vergeten word,’ antwoordde ik en terwijl ik het zei, voelde ik de somberheid terugkomen als een donkere wolk die voor de zon schoof. Dat kwam niet door mijn antwoord, maar door wat ik had willen zeggen. Want wat ik eigenlijk bedoelde was: *ik zou ervoor willen zorgen dat ik hém niet vergat.* Dat gebeurde soms. Dan kon ik me opeens zijn gezicht niet meer herinneren. En dat terwijl ik precies wist hoe zijn ogen eruit hadden gezien, en zijn neus, zijn mond, oren, alles. Maar dan kon ik er geen geheel meer van maken, hoe hard ik ook probeerde. En dat terwijl ik mijn klasgenoten zo voor me zag. Allemaal. Stuk voor stuk. Ook die eikels die me geen zak interesseerden. Het maakte me woest.

‘Hoe dan?’ Jackie keek me vragend aan.

‘Wat?’

‘Hoe zorg je ervoor dat niemand je vergeet?’

Alles opschrijven wat ik nog van hem weet, van mijn allereerste herinnering tot aan die allerlaatste ochtend. ‘Een bestseller schrijven,’ zei ik zacht, en hoewel ik wist dat mijn ogen zich niet meer met tranen zouden vullen, durfde ik haar niet aan te kijken. Als ik mijn gevoel voor haar verborgen hield, kon ik mezelf nog voorhouden dat ze daarom mijn verdriet niet zag.

‘Dat kan nooit in twee dagen,’ zei Jackie mat. Ze rommelde in haar tas. ‘Ga je mee naar het winkelcentrum? MAC heeft een nieuwe concealer.’

We deden het vaker, ons op laten maken in de MAC. Het was fijn om er samen heen te gaan, vooral overdag als het rustig was. Maar mijn hoofd stond er niet naar, zoals mijn hoofd er al maanden niet naar stond. Jackie had er begrip voor, maar ik merkte ook dat haar medeleven barstjes begon te vertonen, dat het niet meer vanzelf ging, dat ze soms haar best moest doen. En het was lief dat ze haar best deed. Tegelijkertijd deed het pijn.

‘Hebben jullie ook een tussenuur?’ Fleur plofte naast ons neer.

‘Wiskunde,’ antwoordde Jackie.

‘Een tussenuur, dus.’ Fleur was niet alleen gekomen. Naast haar stond Vedder, hij leunde met twee handen op de rug van een stoel. Zijn korte mouwen net iets te kort, zijn rugzak stevig om zijn schouders. Bij ieder ander zou

het er suf uitzien, een rugzak ook echt op je rug dragen. Bij ieder ander, niet bij Vedder.

Vedder ging zitten, haalde zijn tekenblok tevoorschijn en begon te schetsen. Dat is wat hij altijd deed, in zijn vrije tijd én in de klas.

Jackie deed net of ze hem niet zag. Ze was geen fan van Vedder. Waarom? Ik denk dat ze jaloers was. Jackie was geen braaf meisje, verre van dat, maar ze zou nooit te ver gaan. Vedder wel. Als hij iets in zijn kop had, dan deed hij het. Hij zocht niet alleen de grenzen op, hij ging eroverheen, ook als hij niet wist waar hij terecht zou komen. Vedder begon waar Jackie ophield.

‘Dus je gaat niet mee?’ Jackie stond op. Natuurlijk had ze mijn zwijgen goed ingeschat.

Ik schudde mijn hoofd.

Jackie en Fleur vertrokken.

Vedder schoof zijn tekenblok naar me toe, glimlachte, en kwam naast me zitten.

Het was tijdens die middag in de kantine dat hij zijn voorstel deed. Jackie had het zaadje geplant. Vedder zorgde voor de oogst.